

Pred nevihto.

Milka, Tilka in Marjeta
ob studencu rajajo,
Tinček na piščalko piska,
ko oblački vstajajo.

Tinček pa neutrudno piska,
kliče vodnega moža,
ki za mlinom včasih vriska
in iz vode se smehlja.

Sonce skriva se, zardele
deklince že gledajo
se v potočku in vesele
v travici posedajo.

Zdajci je kolo ustavil,
v vetru divje zahrumel,
da so deklince zbežale,
Tinček plašno zaihtel.

Winkler Venceslav:

Gosli brez strun.

Takih gosli zdaj ni več. Andrejček jih je dobil s hribov od starega očeta, toda takrat so imele še vse strune in pele so, da je šlo na vrisk in poskok. Kadar so ljudje uzrli mladega godca, so pustili delo in šli za njim do prve krčme. Tam so začeli piti in plesati, tri dni in tri noči se niso premknili nikamor. Sredi pesmi je pa Andrejček vstal in mirno povedal, da je že dosti. Spravil je gosli in odšel, ljudje so se pa vrnili na delo in zdelo se jim je, da se ni zgodilo nič posebnega, tudi nobenega greha niso videli pri vsem tem in njive so ravno tako obdelali, kakor bi jih drugače.

Andrejček je pa hodil po svetu, obiskoval revne in bogate, smejal se vsem in živel, kakor se pač živi: malo z lokom, malo z dolgimi prsti. Dvorov in gradov ni obiskoval, rad bi jih videl, a jih je bilo malo in težko je bilo priti do njih. Tudi vil in škratov ni srečal nikjer. Če je vprašal po njih, so se mu ljudje zasmejali.

Takrat so deželo krog in krog varovali železni zidovi. Andrejček je hodil tri dni pod njimi, da je našel vrata.

»Rad bi šel kam v svet,« je rekel stražarju.

»Dobro,« mu je ta odgovoril, »daj mi eno struno! Tako lepo ti poje, kakor malokomu. Toda polno godcev gre tod mimo in ko bi se hotel vrniti, bi te ne razločil več.«

Andrejček je odtrgal struno in stopil v tujo deželo.

»Joj,« je vzkliknil, »saj tukaj je kot pri nas!«

Seveda je bilo. Prav taki ljudje so hodili po cestah, tudi lepo so pozdravljali, le pretihi so bili. Ko so zagledali godca, so se ozrli oprezno okoli sebe, nato pa zaprosili s hrepenečim glasom:

»Daj, zaigraj nam pesem!«

Andrejček je videl, da jim je hudo, da težko živijo, vzela je lok in zaigral jim je kot še nikoli nikomur.

Nenadoma so pa prišli črni ljudje z železnimi biči. Planili so na godca in ga pognali, odkoder je prišel.

Bežal je v domovino.

»Vrni mi struno!« je zaprosil stražarja pri vratih.

»Ne morem!« je rekel. »Napel sem jo med dve palici, veter je pihal vanjo in tako lepo je zvenela. Toda veter je zrasel, izpremenil se v burjo in mi odnesel struno.«